

ב"ל (נצרת) 6602-09-12 - אמיל בולוס נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (נצרת) 6602-09-12 - אמיל בולוס נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה נצרת

ב"ל (נצרת) 6602-09-12

אמיל בולוס

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י עו"ד וירג'יניה מנסור-ג'בארין

בית הדין האזורי לעבודה בנצרת

[31.01.2013]

בפני השופט חיים ארמון

ע"ג עו"ד ג'ריס רואשדה

החלטה

1. בהחלטה מיום 6/1/13, ביקשתי מהנתבע להגיש הודעה בענין מסויים. ביום 10/1/13, הגיש הנתבע הודעה שממנה הסתבר לי שהנתבע לא הבין באופן נכון את כוונתי בהחלטה מיום 6/1/13. לפיכך, בהחלטה מיום 10/1/13 ניסיתי להסביר את עצמי באופן ברור יותר, וביקשתי כי הנתבע יגיש הודעה בהתאם להחלטה מיום 6/1/13. היום, הגיש הנתבע הודעה כאמור, אלא שמהודעתו המפורטת של הנתבע נראה לכאורה ששוב לא הצלחתי להסביר כראוי את כוונתי.

2. לפיכך, נראה לי כי אין טעם לנסות לקבל מהנתבע הודעה בהתאם להחלטה מיום 6/1/13, ואני קובע את התיק לדיון מוקדם ביום 21/2/13 בשעה 12:00, כדי לנסות לגבש עם ב"כ הצדדים תוואי הגיוני להמשך ההתדיינות בתובענה. עם זאת, אם ב"כ הצדדים יודיעו בטרם מועד הדיון כי יש ביניהם הסכמה בדבר אופן ההתדיינות בתובענה, ואם הסכמה זו תיראה סבירה, יבוטל הדיון המוקדם, וינתן תוקף של החלטה להסכמה הדיונית בין הצדדים.

3. בשל האמור בסעיף 2 לעיל, איני סבור שיש צורך שאתיחס כעת לכל טענות הנתבע בהודעה שהגיש היום, אך כדי שהאמור בסוף סעיף 1 לעיל, לא יישאר סתום לחלוטין, אני מוצא לנכון לצייין מספר נקודות בענין הודעתו של הנתבע מהיום, כמפורט להלן:

א. האמור בסעיפים 1 ו-2 להודעת הנתבע, מקובל עלי והוא אף הגיוני. עם זאת, איני רואה כל קשר בין האמור באותם סעיפים לבין החלטותי מיום 6/1/13 ומיום 10/1/13.

ב. האמור בפסקה הראשונה של סעיף 3 להודעת הנתבע - אינו נכון. הנתבע הסיק שם מסקנה שגויה, ולא ברור לי מהיכן הוא היה יכול לשאוב אותה. הנתבע מתיימר בפסקה זו לייחס לי "שיטה" שאין לה כל בסיס בהחלטותי מיום 6/1/13 ומיום 10/1/13.

ג. האמור בפסקה הראשונה של סעיף 4 להודעת הנתבע - אינו מדוייק. בהחלטתי מיום 10/1/13 לא "הובהר" כי "הליקוי" המצויין בסעיף 84א(א)(3) לחוק הוא זה שעליו מדובר בסעיף 84א(א)(2) לחוק, אלא נאמר כי "הדעת נותנת" שכך ראוי לפרש את סעיף 84א(א)(3) לחוק.

ד. לכאורה, עולה כי עמדת הנתבע היא כזו שכל ליקוי שמיעה אשר תועד ברשומה רפואית, אף אם הוא ליקוי קל ערך או אף חולף, מצדיק את תחילת מנין תקופת השיהוי האמורה בסעיף 84א(א)(3) לחוק, שכן - הנתבע טוען ש"הליקוי" המוזכר בסעיף 84א(א)(3) לחוק אינו דווקא בדרגת החומרה שהוגדרה בסעיף 84א(א)(2) לחוק. אם אכן זו עמדת הנתבע, ואם נלך לשיטתו, הרי שהמסקנה המסתברת מכך תהיה שאדם שסבל במועד מסויים מירידה בשמיעה בחומרה זניחה, ופגימה זו תועדה ברשומה רפואית, לא יוכל - החל מ-12 חודשים לאחר התיעוד - להיות מוכר לעולם כמי שליקוי שלו בשמיעה הוא תוצאה של פגיעה בעבודה, שכן כל תביעה כזו שתוגש, תהיה אמורה להידחות מחמת שיהוי. תוצאה זו, אינה נראית לי הגיונית (ולהערכת, גם הנתבע אינו סבור שכך הוא). מכאן, נראה לי שסביר יותר לקבוע שמנין התקופה לצורך השיהוי האמור בסעיף 84א(א)(3) לחוק, אמור להתחיל ביום שבו תועד לראשונה ליקוי שמיעה בחומרה הנדרשת על פי סעיף 84א(א)(2) לחוק. למיטב הבנתי, יש לכך תימוכין גם בהלכה הפסוקה. ניתנה היום, כ' בשבט תשע"ג, 31 בינואר 2013, בהעדר הצדדים.